

קדוש קדוש!

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

אנחנו

קרבים בתקופה הזאת לעונת הקיץ לאחר חורף ארוך. ואולי לפני הכל, הדבר הראשון שאנחנו צריכים להתחזק בו הוא בשמירת עצמנו.

זה לא סוד שאין כמעט יהודי שקרוב לה' יתברך כמו אדם ששומר את עצמו בענייני נשים. אדם שיודע להניח מעצור איפה שצריך להניח מעצור, לא משנה אם הוא רווק או נשוי.

מי שזוכה לשמור על עצמו נעשה קשור ליוסף הצדיק. ומי שקשור ליוסף הצדיק, לעולם לא ייפגע.

הגמרא מספרת על האמורא הגדול ר' יוחנן, שהיה יפה תואר, יופי שהיה גורם לאנשים להתרגש מהמראה הנדיר. באחת הפעמים שאלו אותו, האם הוא אינו חושש מעין הרע. הוא השיב "אני מיוחס לזרעו של יוסף הצדיק, וכל מי ששייך לזרעו של יוסף לא שולטת בו עין הרע".

והאמת שזהו דבר מפליא, איך יוסף זכה לכוח אדיר כזה, שכל הילדים, הנכדים, וכל הבאים אחריהם עד סוף כל הדורות לעולם לא יצטרכו לפחד שיקרה להם משהו?

כולנו יודעים, שכל זה קרה שיוסף היה עדיין ילד. דרך אגב, לפני כמה שנים בודדות, במרתפי הפירמידות שבמצרים נמצא כתב חרטומים עתיק מאוד. לאחר זמן ארוך של פיענוח הכתב, התגלה תיאור על בחור צעיר שאינו יליד המדינה, שהיה עבד, ועלה על כס המלוכה מחמת חכמתו המבהילה, ואותו הנער שלט על כל המדינה, והצליח בחכמתו לשמר אוכל לשבע שנים והמלך היה מעריץ שלו.

איך יוסף הצליח לעשות את זה? איך הוא הפך לנסיך מצרים והוא כל כך צעיר? ילד שזוכה לשפע מטרף שלא נגמר, מה סוד ההצלחה של ילד כזה?

התורה מספרת, שכל זמן שהותו שם הוא לא הביט ואפילו פעם אחת על אשתו של המעסיק שלו. זאת על אף שהיא הייתה עובדת איתו באותו המשרד, ואף ניסתה ליצור איתו קשר בכל דרך אפשרית, עד כדי כך שחז"ל מספרים שהיא ניסתה להרים לו את הראש רק בכדי שישתכל עליה, אך הוא סירב.

ברגע שהוא ראה שהוא יכול לאבד את עולמו במשרה הזו, עם כל הקידום והמשכורת הגבוהה, הוא לא חשב פעמיים ולא נתן לזה יד, הוא פשוט קם ועזב הכל. "ויעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה". עם כל ההשלכות שבדבר.

על צעד כזה מקבלים הכל. על הצעד הזה השרביט של הפרנסה העולמי עבר דרך הידיים שלו. "ויוסף הוא השליט על הארץ, הוא המשביר לכל עם הארץ". כמה ראיונות קבלה עשה פרעה על התפקיד הזה, את כל המי ומי של מצרים הוא ראיין, מי יהיה האיש הכי חשוב במדינה, ובסוף רק את הנער הזה הוא רצה, אחרי שתי דקות של ראיין הוא אמר לכולם שביולד הזה יש משהו שאין באף אחד במדינה. ואף שהודיעו למלך שעל פי החוקה המצרית אסור לעבד למלוך, הוא השיב תשנו את החוקים שלכם, כי המחוקק לא

פגש ילד כזה, ואם הוא היה פוגש אותו מזמן הוא היה מוחק את החוק הזה. הכל התחיל בעיניים שלו. כל העושר והכבוד הזה נולד שם.

אדם חושב שהוא יפסיד אם הוא יחסום את מה שלא צריך לראות, אתה לא תפסיד, ואם אתה תהיה טהור ותראה רק דברים שמותר לראות, יתנו לך לראות הרבה טוב בחיים על הדבר הזה.

תעקוב אחרי יוסף ותראה שגם בזמן שהוא עלה למלוך הוא לא השתנה, הוא נשאר עם אותם עיניים. בטכס ההכתרה, נערות מצריות עמדו על החומה וזרקו עליו תכשיטים, שעוני זהב, טבעות, בכדי לעורר את תשומת לבו שירים את עיניו ולו לכמה רגעים, אך אפילו פעם אחת הוא לא הרים את עיניו, כך כותב יונתן בן עוזיאל.

אבא שלו, יעקב, לאחר עשרים ושתים שנה אמר לו בדמעות "בנות צעדה עלי שור (חומה)" – אני שמעתי שבנות היו עומדות על החומה שתיבטי ביופיין ואתה עדיין נשאר שמוך כמו אבא שלך.

מיד עמד וברך אותו "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין" – על שתי העיניים שלך אתה תזכה לשני בנים של אושר. שני בנים שכל העולם יבקש על הילדים שלו בשולחן שבת "ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה". אך זה לא נגמר שם. כשיצאו עם ישראל ממצרים, משה רבינו לקח את הארון של יוסף על הכתפיים שלו "ויקח משה את עצמות יוסף עמו".

שבוע לאחר היציאה ממצרים הם עומדים בלילה מול הים הגועש. אלו היו דקות של לחץ אדיר, של פחד מוות, מצד אחד קולות של סוסים וחרבות של המצרים המתקרבים, מצד שני הים חשוך וגועש, משה רבינו מתקרב אל הים, מגביה את ידו אך הים לא נפתח. הלחץ גובר, צעקות של נשים וילדים שמפחדים למוות, ופתאום מרחוק נראה הארון של יוסף, העצמות של הילד הזה היו בתוך הארון, באותם שניות שראה אותו הים, מיד "הים ראה וינס" – הוא נחתך לחתיכות. מאותן עצמות של ילד שלא פגם בעצמו. שעזב את הבגד שלו וברח מהבית. לא משה רבינו, לא המטה, אלא כמה עצמות. אבל לא סתם עצמות, עצמות של בחור בשנות העשרים שלושים, ששמר על עצמו בתוך כל המבול של העריות שמסתובב בחוץ.

כל מסוכה שיש לך בחיים, אם אתה שמור, אם אתה שומר על עצמך, ייבקע לך הים. שום דבר לא יעמוד בפניך. סוגיה של דירה, של חתונה, של חולי, לא משנה מה, כל הצרות בטלות בששים אצל הקדושה. אם אתה תהיה נקי, גם הצינור של השפע שלך יהיה נקי, וכשהצינור של השפע נקי, הכל יורד ללא הפרעות.

לפני תקופה עליתי למוניטה. הנהג בחור נחמד מאוד, זיהה אותי. הוא סיפר לי שהוא שמע את אחד השיעורים שדיברנו על קדושת האדם והזהירות מכל הדברים האסורים. הוא המשיך ואמר "זה כל כך נכנס לי ללב, אמרתי לעצמי אני גם רוצה לזכות. ארבע שנים אני מחכה לישועה, אך כבר התייאשתי, הכל סגור. החלטתי לשמור על עצמי בכל מה שצריך, להפסיק עם ההפקרות. ממש שיניתי גישה בכל מה שקשור לשמירת הקדושה שלי. ואני לא מאמין אפילו שאני אומר את זה, אבל תוך שבוע, מבול של שפע, הברז נפתח ולא נסגר. אני חוזר על השיעור שלך, שומע את המילים "אם אתה שומר על עצמך גם לך ייבקע הים", אני מסתכל על

« המשך שיחת הרב בעמ' 3 »

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות למהניס 40 דק'

18:45 19:05

יציאת השבת (ר"ת)

20:50 19:57

במערכת הטלפונית של

קול המחנה

072-338-7000

ללא עלות!

באביב מתחדשים השיעורים

של הרב **אפרים שרבני שליט"א**

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

שמרו על (ה)קשר

חוף מבטחים נפשי של הילדים

נושא

בין ההורים לילדיהם. שהבית שלנו חייב להיות ה'חוף מבטחים' הנפשי של ילדינו. לצערנו רואים איך בדורנו, ה'חינוך' מתחיל ונגמר ברשימת הערות וביקורות "לך תביא", "תיכנס להתקלח" וכו'.

כל ילד מקטנותו ועד בכלל זקוק לתמיכה נפשית אמיתית מהוריו, כל ילד החל מילדותו חווה קשיים, לבטים, ואף משברים בחייו, ובפרט בגיל ההתבגרות בו האדם מתחיל לקחת אחריות על חייו. פעמים אנו עלולים לשכוח שהילד הולך בבוקר למסגרת הלימוד שלו וחוזר בצהריים, הילד הזה עבר יום שלם, יום מלא ברגשות, במחשבות, בשאלות ותהיות, בחששות ופחדים, הוא חווה דברים עם בית הספר, עם החברה, עם עצמו, בפרט היום במצב הבטחוני המערער, וכל השטויות וההבלים משתוללים ברחובות, בתקופות הללו זקוק הילד למשענת נעימה, תומכת, מעודדת ובעיקר מבינה! שתהיה לו ה'כתובת' אליה יוכל לפנות ולשתף אף בדברים האישיים ביותר מבלי להתבייש ומבלי לחשוש, ויהיה לבו בטוח שלא שופטים אותו, שמבינים אותו ואת הקושי בו הוא נמצא, שיודעים להראות לו את החיים בפרופורציה נכונה, שדרכם של ילדים (והרגישים שביניהם בפרט) להתפעל ולהתרגש מכל בעיה קטנה, ולהפוך 'עכבר לפיל'. ופעמים רבות דווקא במקום זה נעוצות הבעיות הרגשיות או המריד וכו'.

סיפור קיצוני אך בהחלט ממחיש את המסר, שמספרים על אותו ילד חמוד, כבן שש שנים, שיצא מהתלמוד תורה שמח וטוב לב וחצה את הכביש, וכאן קרתה תקרית ששינתה את חייו. הילד נמצא באמצע הכביש, לפניו אוטובוס גדול ומאיים חוצה את הרחוב בדהרה, הוא רואה אותו מתקרב אליו, שומע את הצפירה וחריקת האוטובוס, הנה הוא רואה את הסוף... הוא רוצה לברוח, אך הוא קופא במקום מהפחד ואז... אין מה לדאוג, ברוך ה' האוטובוס הצליח לסובב את ההגה בשנייה האחרונה ונתקע במעקה הבטיחות. הנס היותר גדול, שגם הילד וגם האזרחים והנהג שישבו באוטובוס יצאו בלא פגע.

החיים המשיכו אך משהו בילד נעצר

חלפו עשר שנים, החיים ממשיכים, הילד חוזר ללימודים, אך משהו בו נעצר, שמחת החיים שלו כבר לא כשהייתה, הילד לא מצליח להתנער ממה שעבר. הרופאים אישרו טראומה קלה ותו לא, ואף ההורים היו גוערים בילד (מדאגה כמובן), שיניח את העבר, ברוך ה' הוא ניצל ואין לו אלא להיות שמח... אך הילד בשלו! חדורי ייאוש לקחו ההורים את הנער לגאון ר' חיים גריינמן זצ"ל. כשנכנסו לרב, התבונן בו הרב בכובד ראש וחווה את דעתו להוריו בפני הילד על כך שהמצב חמור יותר משסבורים הכל. מצב 'פוסט טראומתי' כבד שלא פשוט להשתחרר ממנו, שיחות לא יעזרו כאן, אלא צריך תרופה אפקטיבית שאולי תסייע. במקרה, אמר הרב, יש אצלי בקבוקון אחרון מאותה תרופה, הוא העניק לילד בקבוקון קטן ועליו אותיות לועזיות מוזרות, 'כף בבוקר וכף לפני

השינה', כעבור חודשים אחדים כבר תורגש הקלה! ואכן כך היה, הנער כעבור שלושה חודשים דיווח על השתפרות ניכרת במצבו. בטח כולכם שואלים, מה שמה של התרופה ובאיזה בית מרקחת אפשר להשיג אותה? גם את הקרובים לסיפור עניינה פשרה של תרופה זו מאוד והפצירו רבות בגאון ר' חיים שיספר את הסוד שלה! לאות ההפצרות השיב הרב: "בקבוק עם מים מהברז והבנה אמיתית לנפשו של הילד!". הרב הסביר: "ראיתי את הילד חדור תסכול, הוא סובל ואף אחד לא מבין אותו, אף אדם לא מתייחס ברצינות לסבלו, שהרי יצא ללא פגע מהתאונה, ולכן נפשו סירבה להחלים, מאותו הרגע שהחמרתי את הבעיה אצלו והפכתי אותה לבעיה רפואית הנוקקת לתרופה נדירה, הוא הרגיש שהוא 'מטופל' ורק אז הרשה לעצמו להחלים".

"אני והילד כמו חברים" - אתה בטוח?!

זה הוא סיפור קיצוני, אבל יש בו די והותר כדי להחדיר בנו את המסר החשוב שאנחנו צריכים... הרבה הורים בטוחים: "אני והבן שלי כמו חברים!". "יש בינינו פתיחות וקשר מצויין", "הבן שלי לעולם לא יחשוש ולא יהסס לפנות אלי בכל בעיה שתהיה", "הבת שלי מספרת לי הכל" כך הם חושבים בלבם. אך לצערנו, אצל לא מעט בתיים זה רחוק מאוד מהמציאות והילד אינו חושב כן, ואף המציאות מראה שאינו כן, ופעמים שילד יש קשיים (קטנים וגדולים, חברתיים, לימודיים ועוד), אך הוא לא פונה, הוא לא מתייעץ, הוא לא מבקש סיוע, כי הוא מרגיש שאין למי לפנות. הוא מכיר את התגובות המזלזלות: "מה אתה תינוק? זה בסה"כ...", "בעיה יעבור...", "אני לא מבינה מה הבעיה!", שאחריהן יחשוב הילד פעמיים אם לפנות אליהם או לא, ואם בכל זאת יחליט לנסות את מזלו שנית ויפנה ושוב יתאכזב, אם הוא ירגיש שההורים הם 'לא הכתובת', פשוט הוא יישאר עם הבעיה לבד (שהרי אין לו למי לפנות מלבד הוריו), והנזקים והתסכול שיגרמו לילד כתוצאה מכך גדולים מאד.

על כן הורים יקרים, עלינו לזכור תמיד שנפשו של ילד אינה כנפשנו, שקושי שלו הוא אכן קושי, אף שבעיני ההורים הוא 'שטויות' ודברים של מה בכך [נידועים דבריו של ר' ישראל מסלנט, שלהטביע לתינוק את הספינת צעצוע החדשה שקיבל ליום ההולדת זה כמו להשביט בתאונה את הרכב החדש שהוצאתם מהחברה לפני חודש]]. ואם הילד מרגיש שלא מבינים אותו ולא מצליחים לנחות ללב שלו, אז הוא מעדיף 'להסתדר לבד'. וכמה עלינו ההורים להיות ערניים, לשים לב לעצמנו, לשים לב לתגובות שלנו, לראות שאנחנו לא בונים ח"ו מחסום בינינו לבין ילדינו, לדאוג לכך שהילד ידע שאצלנו הוא יקבל מענה אהב, חם ומחבק בכל אופן! שבכל פניה שהילד אמר: "אמא, מפריע לי...", "אמא, קשה לי...", הוא ירגיש שהוא לא הפסיד (וגם אם צריך ל'אפסי' אותו, או להוכיחו, ייעשה הדבר בצורה חכמה ומחושבת, שלא תסגור בפניו דלת בעתיד לגשת ולשטוח בפנינו את הבעיה). ופשוט לכל בר דעת, שילד שגדל בצורה כזו ייצא בריא וחזק בנפשו ויהיו לו בעזרת השם יתברך הכוחות להצליח בכל אשר יפנה. **בשבוע הבא נראה איך עושים בפועל.**

לבית אלון ומבורך, לחיון לוחמי!

ניתן להשיג את הספר 'שירת הבית' ברשת חנויות 'אור החיים'

מופץ חינם
לזיכוי הרבים!

דיסק סידרת חינוך ילדים

של הרב אפרים שרבי שליט"א

להזמנות: 055-6777644

"איזה כיף זה
בית עם משמעת!"

לשמוע
ולהבין!

בס"ד

באר החסידות

אצורות מעולת החסידות

משאיר את קערת הסדר עד ראש השנה

ר' מרדכי מנדבורנא, היה משאיר תמיד על שולחנו את חפץ המצוה של היום טוב עד יום טוב הבא, ולמשל את הקערה של הסדר היה משאיר עד ראש השנה, אחר כך את השופר עד סוכות, והלולב עד חנוכה, ואחר כך את המנורה עד פורים, והמגילה עד פסח. וכל זה משום שרצו להמשיך את קדושת היום טוב לימי החול, להיות קדושים בקדושת היום טוב. (זכות אבות).

להתכונן כבר לפסח הבא

אצל בעל ה"אמרי חיים" מוויזניץ, ראו השתוקקות וגעגועים למצה כבר בחודש שבט בעת שהלך לטחינת המצות, וכן אחרי שעבר חג המצות היה נראה בעליל על פניו רגשי צער ויסורים על שפנה יום, שנה אחת בעת שראה אחד מחשובי החסידים את גודל צערו, ורצה להרגיעו, אמר לו: "הרי מעכשיו כל יום שעובר מתקרבים אנו לחג המצות של שנה הבאה, ואדרבה על זה צריך לשמוח..." ונהנה הרבי.

ובזה היה מפרש ח'סל ס'ידור פ'סח ראשי תיבות "פסח", לרמז שגם אחר שבני ישראל עשו וקיימו את כל סדר ליל הפסח כהלכתו וכמשפטו, צריכים כבר להתחיל להתכונן בהכנה דרבה לחג הפסח של השנה הבאה. (מפי ספרים וסופרים).

גשמים שבין פסח לשבועות

הגשמים שמפסח עד עצרת הם רפואה גדולה לכל התחלואים שאין כמוהם בכל הרפואות. והיינו לעמוד ראשו מגולה קצת על הגשם שירד עליו, גם לפתוח פיו שירדו לתוכו. (ר' פנחס מקארץ).

אין צריך לבוא ביום הדין...

כל מה שאדם מתעלה במשך כל השנה כולה תלוי בימי הספירה. "מאן דנטיר הני יומי מפסח עד עצרת, אין צריך לבוא במשפט בתשרי" (זוה"ק). השומר ונזהר בסור מרע ועשה טוב בימים שבין פסח לעצרת הרי הוא מתקין ועומד, ואינו צריך לבוא לפני המלך המשפט ביום הדין. (שפת אמת). נוהגים ישראל קדושים ללמוד בשבתות אלה בפרקי אבות, כי אלו ימי תשובה ותיקון, והוראת כל חיי אדם תלוי בימים אלו למעלה ולמטה. (תולדות יעקב יוסף).

והי בהם

"אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתְכֶם הָאֱדָם וְחַי בְּהֶם אֲנִי ה'". לכאורה, המילים "אֲנִי ה' שְׂבוֹסֶף הַפְּסוּק מִיּוֹתוּרוֹ. אֲךְ, לֹא! בַּעֲצַם הֵן הֵן עִיקְרוֹ שֶׁל הַפְּסוּק כּוֹלוֹ. הַתּוֹרָה בָּאָה לְלַמְדֵנוּ שֶׁאִם קִיּוּם הַמִּצְוּוֹת נֹתֵן חַיִּים לְאָדָם, הֲרֵי אֵין צָרִיךְ לְקַיֵּימָם מִסִּיבָה זוֹ, אֲלֵא בַעֲיָקָר מִפְּנֵי שׁ"אֲנִי ה' הַמִּצְוּוֹת עֲלֵיכֶם. (מבחר אמרים).

חייב אדם לקיים את המצוות לא רק כשהוא מגיע לזקנה, ואין בו עוד הכוח לחטוא, כשהוא ניצב רגלו האחת בקבר, אלא - "אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתְכֶם הָאֱדָם וְחַי בְּהֶם", כשהוא עדיין חי, צעיר ובריא ומלא חיים... "וְחַי בְּהֶם" - מצוות חיות יהיו, מלאי חיים ולהט, לא מצוות מתות, לא מצוות אנשים מלומדה. (ר' מנדל מקוצק).

ודאי שזה לא לפי דין תורה...

אשה אחת, אלמנה מרודה, נכנסה אצל הצדיק רבי צבי מרימנוב, תוך בכי קורע לב סיפרה לרבי, כי דיין פלוני גרם לה עוול בפסק דין שנתן במשפט שהיה לה עם מעבידה. פנה הצדיק לאותו דיין ונזף בו על שהוא פוסק בניגוד לדין התורה. תמה הדיין: "על סמך מה אומר רבי צבי שפסקתי בניגוד לדין התורה והרי לא שמע כלל את נימוקי?" השיב לו הצדיק: ראיתי את לבה השבור של האלמנה כתוצאה מפסק הדין והבנתי מיד שהפסק הוא לא לפי דין התורה, שהרי התורה תורת ה' היא ונותן התורה רחום וחנון הוא, דיין אלמנות ואבי יתומים, ולא ייתכן כלל לפסוק מתוך דיני התורה דין המקפח חלקה של אלמנה מסכנה. (לקראת שבת).

סגולה לאריכות ימים

"וַיִּשְׁמְרֶתֶם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפְּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתְכֶם הָאֱדָם וְחַי בְּהֶם". "אתם נכתב חסר, ללא ו', כאותיות "אמת". ומכאן למדנו, בדרך הרמז, כי העושה את האמת לחוק ומשפט בחייו, מודה על האמת ודובר אמת בלבבו - מובטח לו שיקויים בו סיוע הכתוב "וְחַי בְּהֶם", כי הדבקות באמת היא סגולה בדוקה לאריכות ימים. (דגל מחנה אפרים).

המשך שיחת הרב

הטהרה הזאת, על תמונות או מראות, זה לא בחינם, זה כבר יגרור אחריו את ההפסד שלו, בכל המישורים. כבר אמר ר' יעקב אבוחצירא "ואין לך דבר שמפריד בין יהודי לבין קונו יותר מפגם הברית". איך אתם חושבים שהנכד שלו, הבבא סאלי, קיפל את כל העולם בתוך כף ידו. אמא שלו עיישה הצדקת, גידלה אותו בצורה לא רגילה בכלל. ידוע שהיא לא סבלה בהריון שלו וילדה אותו ללא צירים.

רק היא טיפלה בו על אף שהיו עוזרות בביתה, ולא הרשתה לאף אחת מהעוזרות לטפל בו. ובכדי שלא יראו עיניו מראות אסורים, הייתה מניחה אותו בבית המדרש הרבה משעות היום. כך גדל הבבא סאלי. ולכן היה אותו הצדיק מלומד בניסים מידי יום ביומו.

פעם קראתי, שהגיע אדם מחו"ל שבנו היה חולה במחלה קשה מאוד, וביקש מהרב ברכה. השעה הייתה שעת ערב מאוחרת, הסתכל עליו הרב ואמר לו "אני רואה שחסר לך משהו על הראש. אתה ובנדך לא מניחים תפילין, נכון?". האיש השיב בבושה, שלצערו כבר הרבה שנים אינו מניח תפילין. אמר לו הרב, שאם יקבלו עליהם את מצות תפילין בעז"ה בנו יבריא ויחלים מיד. הזמין לו הרב שני זוגות תפילין נתן לו ופטרו לשלום. כשהגיע אותו אדם לחו"ל, לקח את בנו לבדיקה רפואית והנה התגלה שהמחלה נעלמה כליל.

הוא התרגש מאוד וחזר לארץ ישראל וקנה לבבא סאלי שתי דירות בירושלים. הוא נכנס לרב סיפר לו על הנס הגדול ונתן לו את המפתחות של הדירות. הרב התרגש מאוד ואמר "הגעת בזמן, כי זה בדיוק הזמן שצריך אני מן השמיים לעבור לירושלים עיר הקודש". ה' יזכנו

לבת שלום עם ישראל! אפרים לרנן:

עצמי ואומר אימא'לה המילים האלו פשוט מתגשמות במציאות". כל מי שישמור על עצמו, אני יודע שאשמע ממנו את הסיפור הזה של הנהג מונית. הכל מתחיל ונגמר בקדושה.

בדור שעבר היה הגאון הצדיק רבי בצלאל גולדשטיין זצוק"ל, המכונה החלבן. הוא היה מסתובב באזור "שערי חסד" ובשכונת רחביה, ומוכר חלב באותם כדי חלב של ימים עברו. החזון איש היה רגיל לומר, כי בשערי חסד מתהלך אחד מל"ו צדיקים ונוסע על אופניים.

היה דבר אחד שאנשים לא הבינו אצלו. המגבעת שלו. נדף ממנה ריח לא כל כך פשוט, חוץ מכבודו. שאלו אותו מדוע אינו מחליף מגבעת, שהרי דבר זה אינו לכבודו?

הסביר הרב החלבן, דעו לכם, בחלק מן הבתים שמגיע אני לשם בכדי לחלק את החלב, יוצאות נשים מפתח ביתם בלבוש שפעמים אינו צנוע כל כך, פיגימה, כתונת לילה, וממתניות לקבל את החלב. מאוד חששתי. חשבתי לעצמי, שאדם יכול לאבד את הקדושה של ה' יתברך בגלל כוס חלב. מה עשיתי? טבלתי את הכובע שלי בחלב. כולכם יודעים מה זה ריח של חלב חמוץ שיום יומיים בשמש. אותן נשים שהרגישו בריח, כבר לא יוצאות החוצה, הן החלו להשאיר את הכלים בחוץ, והן נשארות בתוך הבית.

זה אחד מל"ו צדיקים, איש על אופניים, ועם כובע שאף אחד לא יכול להריח. על האיש הזה כדור הארץ מסתובב. אולי אנשים לא יכלו להריח אותו, אך הקב"ה צועק שממנו יוצא ריח של גן עדן.

זכרו, במוח ובעיניים, שם הכל מתחיל ושם הכל נגמר. מי שמלכלך את

הלכות אקטואליות

הלכות אקטואליות למעשה על פי פסקיו של מו"ר פסק הדור רבנו **עובדיה יוסף זצוק"ל** וממשיך דרכו מו"ר הראש"ל הגאון הגדול הרב **יצחק יוסף שליט"א**

הפסק בברכות חלק א'

בזה מענייני הסעודה, אינו חוזר ומברך. [כאמור כדעת הרמב"ם ולא כדעת רש"י ומשי"כ לבני כלי אכילה כ"כ הפמ"ג הו"ד במ"ב לו וכו"פ בהלכ"ב (שם טו)]

אך אם דיבר דברים שאינם קשורים לסעודה או לעניין שמברך עליו, צריך לחזור ולברך [שו"ע כא]. ולכן יאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ויחזור ויברך [ע"י שו"ע ר סע"ו].

ואם הפסיק לדבר שהיה סבור שהוא לצורך הסעודה או הברכה, ואח"כ ראה שטעות בידו ואין צריך לאותו דבר, כגון שרצה שיביאו לו מלח או סלט ואחר כך ראה שכבר יש על השולחן, וכל כיוצא בזה, מ"מ אינו נחשב הפסק [ע"י מה שהאריך בזה הגר"ש"א בש"ש"כ פמ"ז הע' רטו, ובמנחת שלמה ח"א כ סק"א, וכו"כ בשמו בשערי ברכה (ע"מ רעא). וכו"כ בהלכות ברכות סי' ר"ו].

וכתב הגר"ש אלישיב (שיעורים על ברכות ע"מ תלד) שאפילו האריך בדיבור יותר ממה שצריך כדי להשיג מבוקשו לא הוי הפסק כיון שהוא צורך סעודה [ושכ"כ בפאת השולחן (ג לח) ודייק כן מדאמר בגמרא טול ברוך טול ברוך פעמים, והכפילות ללמדך שאפי' יותר מכדי דיבור ואפילו הרבה וכו"ו].

ד. ועל פי זה נלמד, שבשעת הקידוש שבעל הבית מברך ברכת 'המוציא' גם המסובים אסור להם להפסיק משום שיוצאים בברכתו של בעל הבית, וצריך לעורר על זה את הנשים וכן לחנך את הילדים שלא נזהרים בזה (כמובן בנחת) ואם הפסיקו בדיבור, אפילו במילה אחת, **הדבר תלוי**, אם היה הדיבור קשור לסעודה, כגון שאמרה האישה להביא סלט וכיוצא בזה, אך אם דיברה שלא מענין הסעודה, צריכה לחזור. ובאופן שטעם המברך או אחד מן המסובים כבר אף על פי שהיא לא טעמה, אינה חוזרת לברך בכל עניין. (יוצא שחוזרת לברך רק בהתקיימו שני תנאים: א. שהדיבור היה לא מענין הסעודה. ב. שהדיבור היה קודם שטעם אחד מן המסובים או המברך).

- מי שדיבר בין הברכה לטעימה מתי חוזר ומברך?
- האם מותר לגעור בבנו באמצע הברכה?
- בירך בליל שבת על הפת ואשתו דיברה קודם שטעמה מהלחם האם צריכה לחזור לברך?

א. השבוע בע"ה נגע בדינים הקשורים להפסק בדיבור בין ברכה לטעימה. ויש להקדים, שכאשר אדם מברך אין לו להפסיק לכתחילה בשום דבר בין הברכה לטעימה וכל הנידונים הינם רק לענין דיעבד, שאם עבר והפסיק האם חוזר ומברך. [כמבואר בכלל בו הובאו דבריו בב"י וברמ"א ויבואר בהמשך כמה חילוקי דינים בזה]. ובע"ה בשבוע הבא נראה ממתו כבר יכול להתחיל לדבר האם מוזמן הלעיטה או הבליעה וכו'.

ב. מכל מקום כאמור יש להיזהר לכתחילה שלא יפסיק בשום דבר, ובכלל זה: **רמיזה בעיניו ובאצבעותיו** - כגון שאינו רוצה להפסיק בדיבור, ולכן מסמן לאדם אחר להתמתין וכיוצא בזה. [ע"י באחרונים על שולחן ערוך כה סע"ט במ"ב שם כ"ה סק"ט ועוד]. **להוציא הברות שיש בהם משמעות של גערה, או זירוה או הברת כעס או יגון ואנחה וכיוצא בזה.**

[ברכת הבית שער ל"ח סק"ב. הו"ד בפסק"י (ח) (קובץ פסקי הלכות תשובות מהרה"ג שמואל קמינצקי ע"מ תקלא) - וכגון שרוצה לזרוז או לגעור בבני ביתו, שיזדרזו להגיע לשולחן. **לא לפזם ניגון בין הברכה לטעימה, אלא מיד אחר הברכה יטעום.** [שו"ת מנח"י (ח"ו סי' טו), שו"ת שבה"ל (ח"ה) סי' ט"ז], עפ"י המג"א סי' קכ"ד (סק"י"ד) ועוד הו"ד בפסק"י שם וצ"י להם גם בהלכה ברורה]. ובכל באלו אם לא הקפיד מכל מקום אינו חוזר ומברך.

ג. על פי המבואר בשולחן ערוך (קסז סע"ו), יש לחלק בין דברים שהם צורך אותו עניין, לבין שאר דברים בטלים שאינם קשורים לעניין.

דהיינו הנמצא בסעודה, ולא שם לב וטעה והפסיק בין ברכת המוציא לטעימתו בדברים שהם מענין הסעודה וכגון שאומר להביא צלחות מזלגות, סלטים, הביאו לאכול לפלוני וכל כיוצא

להערות והארות שמעון שורת: 055-6700235 | sh055677377@gmail.com

הפעם, זה כבר ה-ה! הגענו להיכל!

◀ שרק אחד זוכה לבנות!

"באחת השיחות עם הקבלן הרב אמר לו בהתרגשות: ההיכל הזה הוא הלב שלי..."

חינו אליו יעקב בן ישי
055-6685981 | 050-4119309